

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

In Lucas 2:34-35, in het verband van wat Simeon over Jezus zegt bij Jezus' aanbidding in de tempel aan de Heer Jehovah door zijn ouders (de verzen 22-40), zoals voorgeschreven was in de wet van de Heer Jehovah, wordt volgens de NBG-1951 gezegd tegen zijn ouders:

“34 En Simeon zegende hen en zeide tot Maria, zijn moeder: Zie, deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken, dat weersproken wordt 35– en door uw eigen ziel zal een zwaard gaan –, opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden”.

Deze opstanding, anders gezegd, dit opstaan, wordt door Jezus zelf ook besproken in Joh. 5:24-27 (NBG): “24Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven. 25Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u,

de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven. 26Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf. 27En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is”.

Deze “opstanding” of dit “opstaan” is iets wat in het leven van mensen gebeurt wanneer zij Jezus aannemen, anders gezegd hem aanvaardden voor wat hij is in als zijn facetten, zoals ook in Joh. 1:12-13 staat beschreven:

“12Doch **allen**, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; 13die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch **uit God geboren zijn**”. Dus niet slechts een bepaalde groep van een beperkt aantal van de gelovigen

“Uit God geboren zijn” is “de wedergeboorte”, anders gezegd “opnieuw geboren worden”, nog weer anders gezegd “van boven af geboren worden” en zijn. Dit wordt in Joh. 3 bij het nachtelijk gesprek tussen Jezus en Nicodemus duidelijk gemaakt. Daar staat het Griekse woordje ‘anothen’ wat “van boven af” betekent. En uit water en geest (Joh. 3:3, 5, 7-8)..

Daarbij bespreekt Jezus hoe dat in z'n werk gaat. Men moet “uit water en geest geboren worden” en net als Jezus gedoopt worden in water waaruit men opstijgt alsof men opstaat uit een graf. De doper tilt ons uit het water omhoog en zet je op je benen/voeten als een nieuw mens wiens zonden vergeven zijn, afgewassen door het bloed van Jezus (Op. 1:5b).

Anders gezegd, men heeft z'n vuile kleren gewassen in het bloed van het Lam, Christus, op Golgotha uitgestort bij zijn dood, en wat gebruikt wordt om door geloof erin zonden weg te wassen (Op. 7:14), waardoor men als het ware een smetteloos en gereinigd kleed aandoet wat vrij is van vlekken en vuilheid (Rom. 6:1-14). Men wordt als het ware met Christus bekleed (Gal. 3:26-29).

=====

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

Waarom moest Jezus gedoopt worden? Dat vinden we in Mat. 3:13-17, waar staat: “13 Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen. 14 Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden en zeide: Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij? 15 Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: **Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.** Toen liet hij Hem geworden. 16 Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen. 17 En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb”.

Wat betekent deze uitspraak: **Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.** (NBG-1951). De NBV21 verwoordt het als volgt: “**Toch moet je het doen, want zo dienen wij de gerechtigheid geheel en al tot vervulling te brengen**”.

Wat is de gerechtigheid die geheel en al tot vervulling moest worden gebracht? Het woord wat in het Grieks daarvoor gebruikt wordt is een zelfstandig naamwoord (Strong 1343: dikaiosune). **Het betekent in brede zin:** *de toestand van iemand zoals hij hoort te zijn, rechtvaardigheid, de toestand die voor God aanvaardbaar is; de leer betreffende **de wijze waarop iemand een toestand kan bereiken die door God goedgekeurd wordt; rechtschapenheid, deugd, reinheid van leven, juistheid van denken, gevoelen en doen.*** (Griekse-Nederlands Lexicon op basis van Strong-coderingen). Denk hierbij dan ook aan “**alle gerechtigheid**” of “**de gerechtigheid geheel en al**”, en niet slechts iets ervan en de rest niet zo belangrijk vinden....

Bedenk hier ook bij wat God zei op het moment dat Jezus opkwam uit het water: “Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb”, anders gezegd “**Dit is mijn geliefde Zoon. Ik heb hem goedgekeurd**” (NW-vertaling 2017).

Wat betekent in dit verband dan “te vervullen” of “tot vervulling brengen”? Het Griekse woordje “plero-oo” (Strong 4137) betekent “*in elk opzicht volledig maken*”, “*tot een eind brengen; tot stand brengen; volbrengen; ten uitvoer brengen; verwezenlijken; maken dat Gods wil (bekend gemaakt in de wet) naar behoren gehoorzaamd wordt, en Gods beloften (door de profeten) vervuld worden*”.

Door dit te doen (zich te laten dopen), ontving Jezus de in Jes. 11:1-5 beloofde geestwerking waardoor hij in staat was alles te doen wat nodig was. Zo is het ook met iemand die tot inzicht komt dat hij berouw moet hebben, zich moet laten dopen waardoor men de beloofde heilige geest ontvangt die een onderpand is van het komende (Hand. 2:29-40; Efeze 1:3-14).

Dat is de geest van het zoonschap waardoor de geest van God met onze geest getuigt dat wij kinderen van God zijn (Rom. 8:14-17). Jezus werd bij zijn doop “goedgekeurd” door God die zei: “Dit is mijn geliefde Zoon. Ik heb hem goedgekeurd”. Het getuigenis van de geest van God die als een duif op hem kwam en bleef, samen met de stem van God uit de hemel (Mat. 3:16-17; Joh. 1:32-34) gaven getuigenis van het feit dat Jezus de Zoon van God was.

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

Het ultieme bewijs dat wij Gods zonen (en dochters) zijn, ontvangen wij bij de wederkomst en de opstanding uit de doden (van tussen de doden uit), net als Jezus die ook van tussen de doden opstond door de werking van Gods geest (Rom. 8:11), de 1^e opstanding die in Op. 20:4-6 welke met andere woorden ook wel “het openbaar worden van de zonen van God” wordt genoemd in Rom. 8:19 waarbij ons lichaam wordt verlost van de zonde en de sterfelijkheid, de vergankelijkheid en het verwelken van het lichaam (1 Kor. 15:42-58; 1 Pet.1:3-5; Rom. 5:17 Statenvertaling). Zie ook Filip. 3:20-21.

=====

Nu gaan we terug naar Joh. 5 en dan vers 28-29. De verzen ervoor laten een geestelijk ontwaken zien, als het ware van de geestelijke dood tot het geestelijke leven komen, en daardoor niet in het veroordelend oordeel komen, iets wat plaats vindt gedurende ons huidige leven als we Jezus als de Gezalfde Zoon van God en Erfgenaam van God erkennen en gehoorzamen.

Joh. 5:28-29 spreken over **de letterlijke opstanding uit het graf wanneer Christus terug komt en hij zijn stem laat klinken om de doden in Christus als eerste te laten opstaan ten leven** bij het ontvangen van de onsterfelijkheid, de onvergankelijkheid, het onverwelkelijk worden, met andere woorden de “goddelijke natuur”, waardoor men “onttrokken” word, of “ontkomt” aan het verderf dat door de begeerte in de mensenwereld heerst (1 Thess. 4:13-18; 2 Pet. 1:3-4).

Anders gezegd, men heeft z'n vuile kleren gewassen in het bloed van het Lam, Christus, op Golgotha uitgestort bij zijn dood, en wat gebruikt wordt om door geloof erin zonden weg te wassen (Op. 7:14), waardoor men als het ware een smetteloos en gereinigd kleed aandoet wat vrij is van vlekken en vuilheid (Rom. 6:1-14). Men wordt als het ware met Christus bekleed (Gal. 3:26-29).

Jezus was naast de Zoon van God door verwekking en geboorte (Lucas 1:30-35), dus ook de goedgekeurde Zoon geworden van de Allerhoogste God doordat hij alles deed wat nodig was om aan de gerechtigheid de volledige vervulling te geven. Hij liet zich dopen en werd uit water van de doop en door de geest en de stem van God verklaard, uit water en geest te zijn geboren en daardoor Gods goedgekeurde Zoon te zijn.

En bij zijn opstanding uit de doden werd hij verklaard Gods Zoon te zijn in kracht (Rom. 1:4 en context) en door de opstanding van Jezus werd ook de belofte van God aan de vaders in zowel Ps. 2:7, Jes. 55:3 alsook Ps. 16:10 **volledig vervuld** (Strong 1603, ekpleroo, dit woord komt maar één maal in het hele NT voor; betekenis: volledig, volmaken, vullen, metaforisch: vervullen; compleet vervullen) zoals in Hand. 13:30-37).

Jezus is tevens koning-hogepriester geworden krachtens een onvernietigbaar leven (Heb. 7:16). Dat houdt hetzelfde in als “eeuwig leven; onsterfelijkheid, onvergankelijkheid, onverwelkelijkheid, goddelijke natuur, daarmee te zeggen “het leven wat God heeft en leeft”,

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

God die alleen onsterfelijkheid heeft, anders gezegd bezit (1 Tim. 6:16) en daarmee alleen de mogelijkheid heeft onsterfelijkheid te geven aan anderen (Joh. 5:22-23).

De opstanding **uit de doden** (de 1^e opstanding **uit het graf dus**), is op de jongste of laatste dag (Joh. 6:39, 40, 44, 54; 11:24) en ook de ongehoorzamen worden op de jongste of laatste dag geoordeeld (Joh. 12:48; Deut. 18:15-19, de profeet zoals Mozes, nl. de voorzegde Jezus Christus).

Samengevat:

Er is een **geestelijke opstanding** met als inhoud/betekenis dat men, terwijl men het huidige leven heeft, vanuit een geestelijke doodstoestand in geestelijke zin tot geestelijk leven kan komen (Joh. 5:24; 1 Joh. 3:14).

Er is daarnaast een **vroege opstanding** uit de hades, het graf, het dodenrijk, en dat van de rechtvaardigen, gezien vanuit het feit dat er ook een **latere opstanding** is, en dat van de onrechtvaardigen. Dit is mede te verklaren vanwege de uitdrukking “**uit de doden**” in het meervoud, waarbij **er nog doden blijven liggen in het graf**.

Dat wordt van Jezus gezegd in 1 Kor. 15:20. Het wordt ook gezegd van de gelovigen in 1 Kor. 15:22-23 “**die van hem zijn**”. Over deze 1^e opstanding spreekt Paulus ook in Filip. 3:11 in de NW-vertaling 2017, nl: “**Dat wil ik om zo mogelijk de eerdere opstanding uit de dood te ontvangen**”. In de grondtekst staat “dood” in het meervoud, dus “doden”, ook in de Kingdom Interlinear Translation (KIT) van de New World Bible Translation Committee.

De uitdrukking “opstanding uit de doden” komt meermaals voor, b.v. in Hand. 4:3. Men staat wel allemaal op uit de dood, maar sommigen eerder en anderen later, maar wel op dezelfde “dag” nl. “op de jongste of laatste dag”. De 1^e opstanding heeft de kwalificatie mee dat de 2^e dood daarover geen autoriteit heeft (Op. 20:6; 2:11 de overwinnaars), daarmee zeggende dat dit met de overigen dan kennelijk wel het geval zal zijn, zoals in Op. 21:8 de goddelozen.

De rangorde is dus: Eerst Jezus Christus, eerste in rangorde. Daarna, bij Jezus' wederkomst degenen “die van hem zijn”. Dezen verkrijgen allen het eeuwige leven. Daarna alle anderen ten oordeel (Joh. 5:28-29).

De tekst Op. 20:5 waar staat: “De overige doden werden niet weder levend voordat de duizend jaren voleindigd waren” staat niet in alle manuscripten, b.v. niet in het Sinaïtisch manuscript en is in bepaalde bijbelvertalingen daarom tussen () geplaatst. Ook o.a. in de Syrische Peshitta staat het niet.

In het boek “A Commentary on the Additions to the New Testament” (Een commentaar op de toevoegingen aan het Nieuwe Testament) door Philip Wesley Comfort, een medevertaler van verschillende Engelse interlineaire vertalingen van het NT en schrijver van verschillende

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

naslagwerken over de bijbelmanuscripten, zegt in zijn boek op blz. 160-161: “De weglating van Op. 20:5 in het Sinaitisch Manuscript kan per ongeluk gebeurd zijn; maar als het opzettelijk is weggelaten, dan elimineert dat het probleem van het verklaren hoe bepaalde Christenen (te weten de martelaren van Op. 20:4) toestemming krijgen om te delen in de eerste opstanding en de duizend jaar van heersen als koningen en priesters, terwijl anderen (te weten degenen die géén martelaars zijn) zouden moeten wachten tot na het millennium om de opstanding te ondergaan. Als de weglating in het Sinaitisch Manuscript echt is, dan kan de langere tekst in Op. 20:5 een kantaantekening zijn [in bepaalde manuscripten] van een overschrijver die [onbedoeld] zijn weg gevonden heeft in de tekst zelf”.

Dit terwijl de langere versie dan niet bij de tekst hoort, want de korte versie zegt slechts: Dit is de eerste opstanding en spreekt **niet** over de overige doden die pas tot leven zouden moeten komen wanneer de duizend jaar al voorbij zouden zijn. Dan klopt o.a. ook 1 Kor. 6:2-3 niet waar staat dat de gelovigen zowel de mensenwereld als de afvallige engelen zullen oordelen.

De Jehovah's Getuigen hebben o.a. deze langere tekst nodig om hun leer over alle opgestane mensen te kunnen rechtvaardigen dat deze allemaal nog eens mogen proberen zich aan de “nieuwe wetten” leren te houden die in die duizend jaar geopenbaard zouden moeten worden door het bestuur van Jezus en de 144.000 die zich dan in de hemel zouden bevinden.

=====

Bij de Jehovah's Getuigen spreekt men van “hemelse opstanding” en “aardse opstanding”. Die uitdrukkingen komen echter volgens mij niet voor in de bijbel. Ook een roeping om naar de hemel te gaan is er niet, maar wel een “hemelse roeping” of “uitnodiging” van boven af. Hier gaat het om een roeping waarbij allen of velen worden geroepen of uitgenodigd **vanuit** de hemel, dus bij God vandaan.

Maar die roeping of uitnodiging is niet om naar de hemel te komen, ook niet tijdelijk. Het is een “hemelse roeping” omdat die roeping of uitnodiging van God afkomstig is, UIT de hemel dus, en niet om NAAR de hemel te komen. Het woord “hemels” is een bijvoeglijk naamwoord wat laat zien dat de uitnodiging een hemels karakter heeft en van de hemel afkomstig is, dit nog even ter verduidelijking (herhaling voor nadruk) ☺.

Men gebruikt ook Filip. 3:13-14 om hiermee een hemelse roeping aan te duiden. Het gaat hierbij in deze teksten over een roeping “van boven” zowel als “naar boven”. Dat “naar boven” is “uit het graf tevoorschijn komen”, dus wanneer de prijs wordt uitgereikt, nl. wanneer Jezus de doden in Christus “roept” bij de opstanding van de rechtvaardigen, de 1^e opstanding (Op. 20:5-6), de opstanding ten leven (Joh. 5:28-29). Alle doden worden geroepen, maar ieder in de eigen rangorde. Slechts de rechtvaardigen worden bij de 1^e opstanding geroepen om Christus tegemoet te gaan, zoals blijkt uit 1 Thess. 4:13-18 met de roep van een aartsengel en met Gods trompet of bazuin (1 Kor. 15:51-52). Bij de wederkomst zijn altijd engelen betrokken (Mat. 25: 31; 16:27; 13:36-43; 24:31).

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

Bij die ontmoeting in de lucht, niet in de hemel dus, is er als het ware een verwelkoming van Jezus als hun Heer die op weg is naar hen toe, en die door hen wordt begroet en begeleid naar waar Jezus naar op weg was, en waar zij vandaan kwamen. Jezus en zij zijn nl. ook de erfgenamen van het land wat Abraham beloofd was in het Abrahamitisch verbond.

Het “hemelse vaderland” van Heb. 11:16 is een stad die God voor de gelovigen, o.a. Abraham bereid had waarvan God de ontwerper en bouwmeester is, vandaar dat het van een hemels karakter is. Abraham was ook niet een vreemdeling op aarde, maar vreemdeling in het land wat hem beloofd was.

Doordat men van het woordje voor “land” en “aarde” (hetzelfde grondwoord) kiest voor “aarde”, suggereert men dat het Abrahamitisch verbond slechts voor hun gezalfden is die volgens hen “een hemelse roeping of uitnodiging” hebben, terwijl aan Abraham en aan zijn Zaad alleen de landbelofte is gegeven (Gen. 12:7; 17:7-8; Exod. 32:13; Hand. 7:4-5), waarin degenen die van Christus zijn, ook in meedelen.

Ze zijn mede-erfgenamen met Christus van de vervulling van de belofte aan Abraham, en dat zijn ALLE ware gelovigen, kinderen van Abraham van onder de besnedenen en van onder de onbesnedenen (Rom. 8:15-17; 4: 1-25; Gal. 3:26-29; Op. 21:1-7; Ps. 37:10-11; Mat. 5:3, 5, 9-10; Mat. 25:34).

Deze stad is de bruid van het Lam volgens Op. 2:12; 21:2, 9-10, de stad waarover ook in Heb. 12:22-24 wordt gesproken waarin de eerstgeborenen staan ingeschreven in de hemel, naast ook in Gal. 4:21-5:1 waar de stad, de moederstad van de gelovigen in Jezus “boven” in de zin van “verheven” en vrij is tegenover de moederstad van degenen die onder de Wet en in slavernij aan de Wet zijn en willen blijven.

Dit gedeelte in Galaten 4:21-5:1 is een allegorische uitlegging (vers 24) door Paulus van Jes. 54:1 waarbij Sara het Abrahamitisch verbond voorstelt en Hagar het Wetsverbond. De bruid van het Lam bestaat eigenlijk uit alle ware gelovigen van alle tijden waarin er ware gelovigen waren, vanaf Abel (Heb. 11 geheel, ook de verzen 39-40).

Die stad, die “van de hemel afkomstig is”, is net als de gemeente die Jezus bouwende is, hier op aarde. De twee moedersteden staan tegenover elkaar, net als de twee gemeenten, het oude Israël en het nieuwe Israël terwijl de ware gelovigen van beide groepen toch dezelfde hoop hebben, nl. het land beërven, net als dat de berg Horeb/Sinai en de berg Sion (de twee verbonden) het burgerschap van Israël bezitten (Heb. 12:18-24; Efeze 2:11-22). De “eerstgeborenen” staan sedert de grondlegging der mensenwereld op de boekrol van het Lam wat geslacht is (Op. 13:8 en 17:8; 20:12).

Dat zijn in feite de ware gelovigen van uiteindelijk drie verbonden, nl. het Abrahamitisch verbond waarvan Jezus het belangrijkste Zaad is, het Wetsverbond met het oude Israël met als middelaar Mozes waaronder Jezus werd geboren, en het Nieuwe verbond waarvan Jezus zowel de Middelaar was alsook het verzoenoffer en de koning-hogepriester ervan.

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

De namen van zowel de 12 stammen van Israël als van de 12 apostelen van het Lam staan op die stad, de ene groep van de 12 stammen op de 12 poorten, en de andere groep van de 12 apostelen op de fundamenten van de muur van de stad, waardoor ook weer duidelijk blijkt dat er geen twee klassenleer noch een van elkaar verschillende bestemming is voor de genoemde twee groepen.

=====

Nog even over “de vraag naar de opstanding en het huwen” uit zowel Mat. 22:23-33 als in Marcus 12:18-27 en in Lucas 20:27-40. Als we deze drie parallellen aandachtig lezen, **dan gaat het over de vraag van de Sadduceeën** die niet in de opstanding, noch in engelen of geesten geloofden (Hand. 23:8). Zij stellen een strikvraag aan Jezus over zowel de opstanding als over het zwager/leviraatshuwelijk uit Deut. 23:5-10.

Ze willen weten dat wanneer er dan toch wel een opstanding is, hoe het dan moet in de opstanding met het zwager/leviraatshuwelijk waarbij de zwager moet zorgen voor een mannelijke nakomeling van zijn broer die kinderloos is gestorven. Jezus geeft dan als antwoord dat het in Israël geboden zwager/leviraatshuwelijk niet meer nodig is om voor een mannelijk kind voor zijn kinderloos gestorven broer te verwekken bij zijn schoonzuster.

Want, zegt Jezus, zij die waardig gekeurd zijn deel te krijgen aan het voor hun nog komende tijdperk waarin de opstanding plaats vindt, en daarbij opstaan, hebben die wet of die regeling van dat soort huwelijk onder het Wetsverbond niet meer nodig, want ze staan allemaal op en sterven niet meer. Het gevolg is dan kennelijk dat ze met de 1^e vrouw kunnen hertrouwen.

Zij worden daardoor door deze regeling niet meer gedwongen om met elkaar te moeten trouwen om een mannelijk kind te verwekken voor een gestorven broer die geen mannelijk kind heeft kunnen verwekken omdat hij stierf voordat zo iets plaats vond. In de opstanding der rechtvaardigen kunnen de opgestane mannen en vrouwen niet meer sterven.

Denk aan waar de Sadduceeën niet in geloofden, nl. ze geloofden niet in de opstanding en niet in engelen of geesten. Jezus brengt daar tegenin zijn leer over de opstanding en over de engelen dat beiden, dus zowel de opstanding als de engelen wel degelijk bestaan en dat de opgestane rechtvaardigen van de 1^e opstanding niet meer kunnen sterven want ze zijn als de getrouwe engelen die ook niet sterven.

De rechtvaardige opgestane mensen zijn kinderen Gods omdat zij kinderen van de opstanding zijn. De rechtvaardigen die, hoewel ze gestorven zijn, zijn voor wat God betreft, levend omdat er een opstanding der rechtvaardigen ten leven is door de dood en opstanding van Jezus. Er is toekomst, en dat is hetgeen waar de Sadduceeën niet in geloofden. Kennelijk geloofden zij dat bij de dood dus alles afgelopen was, en dat er geen toekomst meer was na de dood, geen vooruitzicht op leven.

De rechtvaardigen zijn echter kinderen der opstanding waarin er wél leven als hoop is gegeven. In het bovenstaande gedeelte gaat het dus niet over het huwelijk in het algemeen.

OPSTANDINGEN

door Elle Wiltjer

Daar wordt hier niets over verklaard. Het gaat over het gegeven dat er geen zwager- of leviraats-huwelijken meer zijn in de opstanding. En daarom is er ook geen geworstel meer wie met wie moet trouwen.

Slechts waar God **niet** de God van is, de onrechtvaardigen dus, hebben bijbels gezien geen toekomst/opstanding ten leven, maar ten oordeel op de oordeelsdag.

Voor wat het waard is . . .